

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Španělova
překvapivá manželka

CAITLIN CREWSOVÁ

ŠPANĚLOVA
PŘEKVAPIVÁ
MANŽELKA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

už víckrát jsme si povídali o tom, jak klasické pohádky – v té či oné podobě známé po celém světě – tvoří jakýsi „myšlenkový základ“ příběhů, které Vám přináším. A že nejoblíbenější je pohádka o popelce. Skromné a nevýbojné dívce, kterou si najde skvělý princ. Není divu, pohádky jsme v určitou etapu svých životů měli rádi všichni, tak proč ne?

Musím se Vám ale přiznat, že snad ještě radši mám ty příběhy, kde hrdinka nesedí v koutě a nečeká až ji najdou. Příběhy o samostatných a silných ženách, které si dokáží prosadit to, co samy chtějí, to, po čem touží. A když je to někdy navzdory jejich protějškům – nevadí. Vždyť oni časem přijdou na to, že je to dobré i pro ně...!

Přesně takové rysy má povídka To opravdu nečekala!, v níž Clare odmítne „srazit kufry“ před svým skorošvagrem, takže ten se pak jenom diví tomu, co se v té tiché dívce skrývalo. Stejně tak Bess (Čas odchodu, čas návratů) dokáže odejít z manželství s bohatým mužem..., který se také pak už jenom diví. Geraldine (Španělova překvapivá manželka) se zase dokáže jinému takovému „pánovi tvorstva“ postavit a zmařit jeho plány. A podobné rysy mají i hrdinky zbývajících tří příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

Takže já jsem spokojený!

A doufám, že Vy budete taky.

... s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**ŠPANĚLOVA
PŘEKVAPIVÁ
MANŽELKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Spaniard's Last-Minute Wife

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1420-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1421-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1422-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Geraldine Gertrude Caseyová se nechtěla smát.
Vážně ne.

V jednu chvíli seděla s patřičně nehybnou tváří, jak se při této příležitosti slušelo, a v tu další... no, vydala zvuk, který mohl snadno být považován za uchichtnutí.

Dost hlasité uchichtnutí, to musela uznat.
Ale nechtěla to.

Vážně ne – i když byla také pravda, že by klidně mohla vyslovit námitku proti tomuto manželství, pokud se tedy kněží tady v Itálii ptají, jestli někdo nějaké má. Geraldine si ovšem nebyla jistá, jestli to tak je, navíc by nejspíš ani té otázce nerozuměla, když neuměla italsky.

Kromě toho byla po tom nekonečném, značně nepohodlném letu z Minneapolis přes Chicago tragicky nevyspalá. Byla při něm v tom obřím letadle nacpaná uprostřed řady úzkých, tvrdých sedadel, které se ani nedaly moc sklopit. S matkou, která seděla vedle ní, k sobě byly přitisknuté od kolen po ramena a celou cestu si předávaly nevrle miminko a předstíraly, že pohoda mezi nimi nevisí na vlásku už od chvíle, kdy se Geraldine rozhodla vyrazit do Itálie.

A i když si Geraldine s matkou byly blízké, byla si

jistá, že takhle fyzicky blízko nebyly od doby, kdy ji máma nosila v břiše.

Geraldine vůbec nebyla nadšená, že přistály tak brzy ráno, protože spala tak pět minut a pak musela vypůjčeným autem nějak dopravit mámu a ječící dítě z letiště u Milána až k jezeru Como, tam najít ten předražený hotel, ve kterém se jí podařilo zajistit jim před dvěma dny pokoj a pak se nezhroutit na úzkou postel, která tam na ni čekala.

To přenechala mámě a malé Jules, která právě sbírala síly na další, už asi patnáctou hysterickou scénu toho dopoledne. Geraldine se převlékla do šatů, protože se koneckonců chystá na svatbu, a vyrazila do horkého, jasného dne najít cestu do té svatební kaple.

Potěšilo ji, že se jí ji nakonec podařilo najít, přestože o ní nikde nenašla přesné informace, takže musela improvizovat.

Očekávala nějaké zabezpečení, spoustu bodyguardů kolem a tak. Předpokládala, že když je ženich tak neskutečně bohatý a nevěsta pochází ze staré šlechtické rodiny, zastaví ji ochranka dřív, než dojde ke dveřím, a bude se s nimi muset dohadovat, aby se dostala dovnitř.

Možná se na tu hádku i trochu těšila. Kříž, který byla už tak dlouho nucena nést – a časem z něj dokázala udělat zbraň – spočíval v tom, že si nikdo nedokázal představit, že žena, která nedělá nic, aby vylepšila svůj vzhled, a spokojeně nosí obyčejné, pytlovité oblečení, protože je pohodlné, může mít něco za lubem.

Geraldine si byla jistá, že i když jí to třeba bude stát nějaké úsilí, nakonec se jí podaří se protáhnout dovnitř.

Nakonec žádné úsilí potřeba nebylo. Na úzké cestě, spíš pěšině, se potulovalo jen pár lidí a moc jako ochranka ani nevypadali. Nikdo z nich jí nevěnoval

pozornost. Možná to bylo i proto, že kráčela rázně, s hlavou vztyčenou a nikdo se jí nechtěl plést do cesty.

Nebo je to možná tím, že vypadáš jako něčí tetička, stará panna, řekla si suše.

A jistě, udělala to úmyslně. Co ovšem úmyslně neudělala, byl její hřmotný vstup do starobylé kaple. Jak jí závan větru vytrhl dveře z ruky, zabouchly se za ní s hlasitým prasknutím.

Pořádně hlasitým.

Ale první, čeho si Geraldine všimla, nebylo to, kdo všechno na ni rozzlobeně zírá, že způsobila takový hluk. Překvapilo ji, že nevěsta jde uličkou sama a že už došla až do poloviny.

A ačkoli se nevěsta, oblečená v jednoduchých bílých šatech, zastavila a ohlédla se přes rameno střízlivými očima, trvalo to jen chvíli. Hned pokračovala dál a Geraldine mohla tiše vklouznout do poslední lavice.

Když se posadila, poposunula si na nose brýle. Dělal to, když byla nervózní, i když ráda tvrdila, že to není pravda. Obvykle nosila kontaktní čočky, ale během letu by určitě měla suché oči, a potom, když se převlékala v tom stísněném pokoji a její matka do toho mumlala *Já ti to říkala* a malá Jules nabírala na další plačtivou scénu, už na to neměla čas.

Stejně to teď bylo jedno. Teď musí sebrat odvalu, aby vstala a zastavila ten obřad. Tu odvalu nepotřebovala proto, že by měla nějaké pochyby, že má pravdu, a už vůbec ne proto, že by byla stydlivá nebo tak něco, ale proto, že byla vychovaná na Středozápadě, a tak v sobě měla hluboko zakořeněnou hrůzu z jakékoli scény na veřejnosti, bez ohledu na její ospravedlnitelnost. Každopádně než se stihla zvednout, dveře kaple se znovu otevřely, tentokrát ještě hlasitěji.

Dovnitř napochodoval zamračený muž celý v černém a vypadal opravdu rozzuřeně.

A nezamířil k prvnímu volnému místu v lavicích, jak to udělala Geraldine.

Místo toho vyrazil rovnou k nevěstě.

Došel k ní, hodil si ji přes rameno a bez jediného slova vypochoďoval zase ven.

Geraldine byla vždycky hrdá na svou praktickou, racionální povahu – natolik, že i oblečení volila tak, aby nepřitahovalo pozornost, aby za ni mluvily její činy a ne to, jak vypadá. Vždycky měla ráda fakta a knihy, které byly obvykle těch faktů plné. Chladná, tichá, dřevem obložená knihovna byla pro ni to nejkrásnější místo, jaké si dokázala představit, a ona by teď určitě seděla v té své, kdyby tu nebyl chudinka malá Jules, poloviční sirotek bez mámy.

Ale právě teď, když se za tím zvláštním cizincem a unesenou nevěstou zavřely dveře, na Jules tak úplně nemyslela. Těch pár hostů v kapli se bezradně dívalo jeden na druhého.

Možná v tu chvíli Geraldine nemyslela vůbec, protože se rozesmála a nějak nedokázala přestat.

Vlastně se pořád ještě smála.

I takhle nevyspalá by se měla být schopná ovládat, koneckonců se přece ovládala vždycky, ale nějak jako by jí na tom přestalo záležet.

Vždyť to vlastně bylo vtipné, ne? Dala dohromady neuvěřitelnou sumu peněz, aby sem mohla přijet a zastavit svatbu, kterou vůbec zastavovat nemusela.

Kdyby se tedy někdo obtěžoval zmínit, že nevěstu unesou, než pronese svatební slib, pomyslela si Geraldine a znovu se rozchechtala.

Právě se hrabala v kabelce, aby vytáhla papírové kapesníčky, které mívala vždy po ruce, protože čím víc se smála, tím víc jí slzely oči. Konečně kapesníčky našla a oči si osušila.

Teprve poté, co se trochu uklidnila, si všimla stínu, který se nad ní objevil. Celé tělo se jí náhle napjalo.

Teprve potom vzhlédla.

A zjistila, že se nad ní tyčí ženich, který se měl před chvílí oženit, a mračí se jako čert.

Když ho viděla takhle zblízka, uvědomila si Geraldine s nevolí, o kolik je naživo přitažlivější než na fotografiích.

Zjistila si toho o něm, co se dalo, takže strávila i spoustu času tím, že si představovala nejen jeho, ale i to, co mu řekne a co udělá, až se s ním potká. Měla v zásobě různé varianty ostrých odpovědí, ale vidět ho ve skutečnosti bylo...

Nečekané.

A teď na ni rozhněvaně zíral.

Lionel Asensio osobně, narozený do nepředstavitelného bohatství někde ve Španělsku. Byl posledním článkem v řetězci generací, žijících v čím dál větším blahobytu, k čemuž Geraldine jako holka ze Středozápadu cítila vrozený odpor.

Sám Lionel ovšem dospěl v mnohem serióznějšího muže, než byli ti playboyové před ním. Strávil dost dlouhou dobu ve vzdělávacích zařízeních, rozhodně delší než tři generace před ním. Získal souběžně dva tituly na Cambridge, což není jednoduché, bez ohledu na to, jaké konexe dotyčný student má. A k tomu přidal titul z podnikání z Harvardu, po jehož získání napochodoval – s podmračeným výrazem, jestli se dá věřit fotografiím – do malé, nepřiliš prosperující rodinné firmy, která byla v té době nejspíš jen prostředek, jak platit míně daní, a proměnil ji v úspěšnou nadnárodní společnost. Podle některých pozorovatelů musel díky ní během deseti let ztrojnásobit zděděné jmění.

Jinými slovy, byl nepředstavitelně bohatý, ale to jí na něm nijak nevadilo.

Dokonce nic nenamítala ani proti té jeho nápadné mužské kráse, která byla fascinující, přestože při osobním setkání nebyla tak tvrdá a odpuzující, jak si původně myslela. Na každé jeho fotografii, kterou

kdy viděla, se mračil stejně jako teď, ať už na lidi, kteří na ní byli s ním, nebo přímo do fotoaparátu. Tehdy jí připadalo, že působí překvapivě bojovně, na člověka, který zjevně nemusí v životě o nic důležitého bojovat.

Pořád tak působil.

Ale při osobním kontaktu si člověk uvědomil, že má v sobě i zvláštní přitažlivost. Geraldine cítila, jak jí všechny smysly ožily, jak se jí celé tělo napřímilo a napjalo, jen kvůli jeho přítomnosti.

Geraldine byla vždy hrdá na svou výšku, zděděnou po mnoha svých nejspíš vikingských předcích, protože si užívala, jak se obvykle i bez podpatků tyčí nad ostatní ženy.

Ale když na ni tenhle muž shlížel, cítila se drobná. Tak nějak příjemně křehká.

Měla podivný, zrádný pocit, že nemůže být takový, jak si myslela, protože jí instinkt napovídá něco jiného.

Ale na instinktu ani za mák nezáleží, napomenula se v duchu ostře. Záleží na tom, co jí řekla její ubohá, ztracená sestřenice Seanna, než zemřela – že prozradila jen jedno jediné jméno. A Geraldine absolvovala celou tu dlouhou cestu až do Itálie, aby zajistila, že se sestřenici a její dcerce dostane spravedlnosti, tak nebo onak.

I kdyby to znamenalo, že se bude muset postavit muži, který ji svou pouhou přítomností nutí se chvět.

Ona a *chvět se*, prokristapána.

Dotyčný muž vychrlil nějaké pokyny v něčem, co nejspíš byla italština, vzhledem k tomu, kde se právě nacházeli, i když to klidně mohlo být španělsky, Geraldine neuměla ani jedno. A ona mu chtěla odpovédět, opravdu chtěla, ale její tělo ji odmítalo poslechnout.

Bylo to tím, jak se na ni díval. Měl na sobě ten svůj drahý a elegantní oblek, v němž by jí měl připadat

povýšený, ale nebylo to tak. Místo toho se zdálo, že ta elegance a síla, jež jeho oblečení vyzařovalo, součástí jeho osobnosti. Jako by mu i ta kaple byla malá.

Ať už na ni udělalo takový dojem cokoli, prostě ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

„Nechte mě hádat, mluvíte jen anglicky,“ prone-sl temně se silným přízvukem, když už mlčela příliš dlouho.

Hlasem, z něhož kapalo pohrdání.

„Domluvím se francouzsky a rozumím i německy,“ namítla dotčeně Geraldine, protože měla pocit, že si o ní myslí, že je jedna z těch lidí, kteří se potulují po světě a očekávají, že všichni budou mluvit jejich jazykem. „A taky se učím japonsky. Kdyby vás to zajímalo.“

„Možná byste se s námi tedy mohla – v jakémkoli z těch jazyků – podělit o to, co vám tady připadá tak legrační.“

„Humor je velmi subjektivní záležitost,“ zamumlala, hnaná náhlým nutkáním se bránit. Ten jeho obličej s ostrými rysy i připomínal nějakou starou sochu a ten pronikavý pohled ji znervózňoval natolik, že pokračovala. „Pochybuju, že vám to bude připadat stejně legrační jako mně. Se všemi těmi kulturními rozdíly a tak dál.“

„Jen to zkuste.“

Nebyla to zdvořilá prosba.

A Geraldine zjistila, že si musí dost tvrdě připomenout, že tu není proto, aby tohoto muže bavila ani aby jí nařizoval, co má nebo nemá dělat.

Není tu kvůli němu, ale kvůli Seanně. Kvůli té malé, kterou tu po sobě zanechala.

Navzdory podivným reakcím svého těla na Lionela Asensia se přiměla vstát, aby dokázala, že na ni vůbec žádný vliv nemá.

Jenže se ukázalo, že to nebyl jen optický trik, způsobený nízkou lavicí. Lionel Asensio se nad ní tyčil i tak.

Dokonce i když se narovnala, co to šlo.

„Nestává se každý den, že by člověk viděl, jak někdo odnáší z kostela nevěstu a ženich vypadá, že je mu to úplně fuk,“ pronesla tak klidně, jak dokázala.

Stála v těch nepadnoucích šatech v italské svatební kapli plné světla a vůně a dívala se na toho zamračeného, znepokojivě pohledného muže.

Ani se moc nechvěla.

Vlastně to řekla, aby ho trochu vyprovokovala, ale jak ta slova vyšla z jejích úst, uvědomila si Geraldine, že je to pravda. Ten chlap si tu stojí a vyptává se jí na jazyky a legraci. Evidentně nikam nespěchal, nevyběhl za únoscem ven, nekomandoval všechny kolem, aby mu nevěstu zachránili a přivedli zpátky. Ani nikdo nevolal policii.

„Kdo jste?“ zeptal se jí místo toho.

„Jmenuji se Geraldine Gertrude Caseyová, i když nečekám, že vám to něco řekne.“

Ne že by zdvořile pokývl, ale skoro to vypadalo, že to udělá. Skoro. „Nic mi to neříká.“

A pak si ji k jejímu rozčilení důkladně prohlédl od hlavy k patě, což rozhodně zdvořilé nebylo. Ten temný, příliš pronikavý pohled putoval od temene její příznejme si nepřítomně pečlivě upravené hlavy až dolů ke špičkám pevných bot, které si brala na cesty, a pak pomalu zase nahoru po úmyslně zvolených beztvarych šatech.

Bylo to úmyslné, připomněla si v duchu, když se málem začervenala zvláštním studem. *Kdyby ti aspoň trošinku záleželo na tom, jak nějaké šaty vypadají na tvé postavě, bývala by sis koupila nějaké, které ti sedí.*

A pak, když skutečně zrudla, si řekla, že je to hněvem.

Geraldine byla zvyklá, že na muže nijak přitažlivě nepůsobí. Dostala od osudu spoustu darů a byla za ně vděčná, ale dar okouzlovat muže mezi nimi nebyl.

Na to měla talent její ubohá sestřenka a vzhledem k jejímu krátkému a dost pohnutému životu byla Geraldine přesvědčená, že o nic nepřišla.

Ale také to už bylo dost dlouho, pravděpodobně naposledy někdy během těch hrozných let na střední, kdy se na ni nějaký muž odvážil podívat jako teď tenhle chlap.

Jako by dospěl k názoru, že je nakonec ve všech ohledech přijatelná – *jako žena*.

Skoro se znovu rozesmála.

Byla si jistá, že to zvláštní horko, jež v ní bublá, je *smích*.

„Nevypadáte vdaná,“ poznamenal a v tom jeho hedvábně ocelovém hlase slyšela podtón, který se jí nelíbil.

To doufám, mohla by odpovědět se smíchem, ale dnes byla tak unavená, že ji iritovalo, že si ji někdo podezřívavě prohlíží jako nějakou ovadlou zeleninu na trhu.

„Nějak nevím, jak si představujete, že vypadá *vdaná* žena,“ odsekla možná trochu neuváženě. Možná víc než trochu, vzhledem k tomu, že ona je tady sama, zatímco jeho doprovází celá suita jeho lidí. „Ačkoli si dokážu představit, že někdo provdaný *za vás* by asi vypadal dost zoufale. Pokud lze tedy soudit podle vaší bývalé nevěsty.“

„Budu to brát jako že vdaná nejste,“ prohlásil Lionel Asensio se zvláštním líným podtónem, který zněl trochu urážlivě. Jako by říkal *Jak byste asi mohla být?*

„Nejsem si jistá, že je právě tohle téma, kterému bych věnovala pozornost, být na vašem místě, příteli,“ opáčila. „Jsem si totiž jistá, že jsme všichni viděli, že se vaše nevěsta vůbec nebránila, když ji od vás odnášeli.“

V tu chvíli měla dojem, že se v jeho temných očích něco mihlo, ale než na něj mohla ještě víc

zatlačit – nebo spíš vykopat si ještě o něco hlubší hrob – umlčel ji naprosto jednoduchým způsobem. Položil jí prostě ruku na horní část paže a přiměl ji vydat se s ním uličkou k oltáři.

Popoháněl ji, jako by to snad byla ona, kdo byl od-
sud násilně odveden.

Byla to právě jeho ruka, která způsobila, že se na-
jednou cítila jako omámená. Nebo tedy spíš to horko,
které jako by z ní vycházelo a šířilo se jí do celého
těla.

Za chvíli už všechno hořelo plamenem.

Cítila, jak si špičky těch plamenů našly cestu ke
všem tajným místům jejího těla a prohřály je. Jedno
po druhém, s každým krokem nějaké další.

Prsa měla ztěžklá. A hluboko v klíně se začala
probouzet zvláštní, příjemná bolest.

Potom, aniž by si to Geraldine pořádně uvědomi-
la, stála na konci té překvapivě dlouhé uličky, zíra-
la na kněze, který tam postával, ale nic jí nedávalo
smysl.

Ani kněz, který k nim začal v italštině cosi pro-
mlouvat, ani ten dunivý zvuk, který zdá se vycházel
z toho muže vedle ní a jako by v ní rezonoval. Připo-
mínal blížící se zemětřesení.

Skoro se jí zdálo, že opravdu cítí, jak se jí chvěje
země pod nohama.

Vyměnili si nějaká slova, kterým rozuměla, přes-
tože jazyk samotný neznala. A byla si jistá, že se po-
kusila něco namítnout, ale nebyla schopná přimět
vlastní ústa – nebo jakoukoli jinou část svého těla –
chovat se normálně.

Zvlášť když se Lionel Asensio, ten neuvěřitelný
chlap, otočil čelem k ní a vzal ji za ruce.

Pak ji za ně držel a celá kaple jako by se kolem nich
trochu opile točila.

Geraldine se tomu snažila nevěnovat pozornost,
což byla ostatně její obvyklá strategie, když přišlo

na skutečné opilce. Stejně teď nebyla schopná ničeho jiného, než tam stát a pitomě na něj zírat, protože pořád držel její ruce ve svých a ona se nedokázala ani pořádně nadechnout, zatímco on něco rychle odříkal. Téměř lhostejně, řekl by člověk, kdyby se na ni nedíval tak pronikavě.

Zvlášť když jí navlékal na prsteníček dva prsteny, jeden po druhém, a pak na ni dál upřeně hleděl, když znovu promluvil kněz.

„Musíte odpovědět,“ pronesl Lionel vážným hlasem, když kněz domluvil. Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho.

„Ale já...“ začala Geraldine, ale jako by měla příliš velký jazyk, který se nemůže v ústech hýbat. „Já vážně nevím, co...“

„Jediné, co musíte říct, je *ano*,“ přerušil ji, pořád tak vážně.

A potom, jak se na něj tak dívala a uvnitř jí tančily ty podivné plameny, se jedno jeho tmavé obočí zvedlo.

Jako by ji vyzýval.

A Geraldine nebyla právě typ člověka, který na takové výzvy reaguje. Jediné z toho, co v životě udělala a co by se dalo vzdáleně přirovnat k něčemu odváznému, bylo, že přijela sem. Rozhodnutá popohnat tohoto muže k zodpovědnosti za to, co udělal její sestřenici.

Teď by měla prostě o krok ustoupit, vytrhnout ruce z jeho sevření a setrást ze sebe to... kouzlo, které ji svazovalo.

Ale jeho oči byly tak tmavé a hluboké, hnědé jako hořká čokoláda. A to aristokratické obočí jako by ji vyzývalo, aby byla odvázná a vyrazila do boje.

Nezmohla se na nic jiného než na tiché „Ano.“

Poslušně, jako žila celý život, i když by si ráda myslela, že to tak není.

A pak jako by se znovu všechno roztočilo. Kněz